

РЕШЕНИЕ

№ 37

гр. Пловдив, 18.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, II СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния
състав:

Председател: Нина Ив. Кузманова
Членове: Веселин Д. Хаджиев
Иван М. Минчев

при участието на секретаря Красимира Хр. Несторова Кутрянска
в присъствието на прокурора Светлозар Н. Чераджийски
като разгледа докладваното от Веселин Д. Хаджиев Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20215300601966 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С Присъда № 260018 от 13.05.2021 г. постановена по НОХД № 793/2019 г. на Районен съд Асеновград – III н.с., подсъдимия Г.Н. Т. с ЕГН ***** е признат за виновен за това, че в периода от 31.01.2017 г. до края на месец март 2017 г. включително, в гр. А., обл. П., в условията на продължавано престъпление, с цел да набави за себе си имотна облага, е възбудил и поддържал у В. П. Г. заблуждение, че му е необходима парична сума за изготвянето на покана за гостуване на чужденец, за участието ☐ в сдружение за получаване на лихва и за плащането на служител в НСБОП за извършване на проучване на извършени банкови транзакции с нейни лични парични средства, както следва:

- на 31.01.2017 г. – че му е необходима паричната сума от 1 800 лв.
за изготвяне на покана на чужденец и за пребиваването на същия в страната,

която сума впоследствие ще върне при поискване от пострадалата;

- на 02.03.2017 г. – че му е необходима паричната сума от 1 000 лв., която щял да внесе в сдружение от нейно име, която щял да върне ведно с висока лихва върху тази сума, като □ причинил имотна вреда в размер на 1 000 лв.;

- на неустановена дата през месец март 2017 г. – че му е необходима парична сума от 2 000 лв., която щял да внесе в сдружение от нейно име, която щял да върне ведно с висока лихва върху тази сума, като □ причинил имотна вреда в размер на 2 000 лв.;

- на неустановена дата през месец март 2017 г. - че му е необходима парична сума от 200 лв., която щял да внесе в сдружение от нейно име, която щял да върне ведно с висока лихва върху тази сума, като □ причинил имотна вреда в размер на 200 лв.;

- на неустановена дата през месец март 2017 г. – че му е необходима сумата от 300 лв., която да изплати на служител на НСБОП, за да извърши проучване по извършени банкови транзакции, като □ причинил имотна вреда в размер на 300 лв., съответно, като □ причинил имотна вреда в размер на общо 5 300 лв., поради което и на основание чл.209, ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК вр. чл.54, ал.1 от НК е осъден на наказание „лишаване от свобода” в размер на една година.

На основание чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС съдът е постановил така наложеното наказание “лишаване от свобода” подсъдимият да изтърпи при първоначален ОБЩ режим.

Подсъдимия Г. Н. Т. е осъден да заплати на гражданската ищца В. П. Г. общо сума от 5 300 /пет хиляди и триста/ лева, или както следва:

- сумата 1 800 лева, ведно със законната лихва, считано от 31.01.2017 г. до окончателното изплащане на сумата;

- сумата от 1 000 лева, ведно със законната лихва, считано от 02.03.2017 г. до окончателното изплащане на сумата;

- сумата от 2 000 лева, ведно със законната лихва, считано от 31.03.2017 г. до окончателното изплащане на сумата;

- сумата от 200 лева, ведно със законната лихва, считано от 31.03.2017 г. до окончателното изплащане на сумата;

- сумата от 300 лева, ведно със законната лихва, считано от 31.03.2017 г. до окончателното изплащане на сумата,

Всички суми представляващи обезщетение за причинени на гражданската ищца имуществени вреди в резултат от престъплението по чл.209, ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК.

Подсъдимия Г. Н. Т. е осъден да заплати на гражданската ищца В. П. Г. сумата от 800 /осемстотин/ лв., представляваща направени от нея разноски по водене на делото.

Подсъдимия Г. Н. Т. е осъден да заплати в полза на държавния бюджет, по сметка на ОД на МВР - Пловдив, сумата от 184,80 лв., представляваща разноски по водене на делото в хада на досъдебното производство.

Подсъдимия Г. Н. Т. е осъден да заплати в полза на държавния бюджет, по сметка на Районен съд – гр. Асеновград, сумата от 906,90 /деветстотин и шест лв. и 90ст./, представляваща разноски по водене на делото в съдебна фаза, както и сумата от 212 лв., представляваща държавна такса върху уважения размер на гражданските искове.

Срещу присъдата е депозиран въззивна жалба от адв. И.Е. – защитник на подсъдимия Г.Т.. В жалбата се твърди, че постановената присъда е незаконосъобразна, несправедлива като размер и вид на наложеното наказание, както и несъобразена със събраните по делото доказателства. Постъпило е и допълнение към жалбата, в което се излагат аргументи, че съдът едностранчиво е възприел единствено показанията на пострадалата за достоверни. Твърди се, че по делото няма доказателства за действителните суми предадени от св. Г. на подсъдимия Т., както и че в случая не може да се говори за измама, тъй като парите са дадени като заем. Излагат се съображения за допуснати процесуални нарушения, изразяващи се в коментирано от съда „сигурно“ участие на подсъдимия в друго престъпление.

Иска се отмяна на първоинстанционната присъда и постановяване на нова оправдателна такава.

По делото е постъпило и възражение срещу въззивната жалба от В.Г., чрез повереника □ адв. Т.Д., в което се изразява несъгласие в изложените в жалбата доводи, като се моли присъдата на Районен съд

Асеновград да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна. Иска се присъждане на разноски във въззивното производство.

В съдебно заседание пред настоящата въззивна инстанция представителят на Окръжна прокуратура Пловдив намира жалбата за неоснователна. Счита, че от събраните по делото доказателства по безспорен начин се доказва вината на подсъдимия, а наложеното му наказание е правилно като вид и размер. Моли за потвърждаване на присъдата.

Адв. Е., защитник на подсъдимия Т., поддържа жалбата си и допълнението към нея с изложените в тях аргументи. Заявява, че подзащитният му не отрича да е получил пари от Г. за да покани приятелката си от ***, но това е било заем, а за другите суми няма доказателства. Иска оправдаване на подсъдимия, алтернативно, намаляване на наказанието и приложението на чл.66, ал.1 от НК.

Подсъдимият Т. заявява, че никога не е нарушавал законите на Република Б., съжالياва, че е взел заем, но не мисли че мястото му е в затвора.

В последната си дума подсъдимият Т. иска да бъде оправдан.

Въззивният съд, като обсъди направените с жалбата оплаквания, становищата на страните заявени пред настоящата инстанция и като извърши цялостна служебна проверка на първоинстанционното решение, съгласно изискванията на чл.314, ал.1 от НПК, намери жалбата за частично основателна.

От събраните по делото доказателства, първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка.

Подсъдимият Г.Т. и пострадалата свидетелка В. П. Г. се познавали отдавна, тъй като от много години живеят в съседни апартаменти находящи се на трети етаж, в жилищна кооперация на адрес в гр. А., ул. „***” №15, вх.А. В края на 2016 г. подс. Т. живеел на адреса със своите родители, а св. Г., която била вдовица, живеела сама. Свидетелката Г. имала и двама сина, като единия от тях починал през 2012 г., а втория- Д.Г. починал през 2017 г. Докато Д.Г. бил жив, той живеел отделно от своята майка и рядко я посещавал. Г. имала нужда от помощ в домакинството и намерила същата в лицето на подс. Т.. През 2016 г. той започнал да □ върши дребни услуги свързани с покупки на стоки от първа необходимост, както и със сваляне на филми от интернет на домашния □ компютър. С течение на времето подс. Т.

все по често посещавал жилището на пострадалата. В резултат на всичко това, пострадалата Г. започнала да има пълно доверие на подс. Т., като в съзнанието ѝ се затвърдило убеждението, че той е коректен и добър човек. Към онзи момент св.Г. ползвала обикновен мобилен телефон с клавиши, с номер *****, като за използване на домашен интернет плащала такса, като абонат на „***“ ООД. За кореспонденция имала и регистриран пощенски имейл с адрес ***, който много рядко използвала.

През периода от 2015 г. до началото на 2017 г. подс. Г.Т. имал регистрирани множество банкови сметки в различни банки в страната, като съответно имал регистрирани пощенски имейли с адреси: *** и *** От получените справки чрез разкриване на банкова тайна, се установява:

На 29.06.2016 г. Т. открил две различни банкови сметки в „***“ АД-едната в лева, а втората в евро, по които му били издадени две отделни дебитни карти. Двете сметки били закрити на 22.07.2019 г. Към края на 2016 г. подс. Т. имал открити общо четири сметки в банка „***“ АД, две които били закрити съответно на 04.04.2017 г. и 06.06.2019 г., а другите останали активни и към настоящия момент. Към края на 2016 г. подс. Т. имал открити две сметки в банка „***“ АД, двете активни и към момента. За периода от 30.01.2015 г. до 06.01.2016 г. подс. Т. имал открити и две банкови сметки в „***“ АД, които в последствие били закрити. Към края на 2016г. подс. Т. имал открита една сметки в банка „***“ АД, същата активна и към момента. Към края на 2016 г. подс. Т. имал открити три банкови сметки в банка „***“ АД, съответно по една в лева, евро и щатски долари, първите две от които активни и към момента.

Посредством своите банкови сметки и сключените за тях договори със съответните банки, подс. Т. бил наясно с начина по който се използвали услугите за „онлайн банкиране“, като за тази цел активно използвал платформите на съответните банки.

От приложените по ДП № 611/2017г. справки се установява, че подс. Т. имал разкрита и сметка в „***“ АД с IBAN ***. От същите справки се установява, че в цитирания в справката значителен период от време има данни за активно онлайн банкиране от страна на клиента. Въз основа на подадено от подс. Т. заявление посредством представена, попълнена и подписана от него бланка на искане-договор за издаване на безконтактна

дебитна карта, същия заявил и своето желание за получаване възможност да използва услугата „онлайн банкиране“, чрез съответен акаунт в сайта на банката. В самото искане подс. Т. вписал своите лични данни, включително и имейлът си *** и мобилен телефонен номер **. Освен желанието за получаване на дебитна карта, на първа страница на искането, било отбелязано и желанието на подс. Т. да ползва опцията „*** онлайн“ а именно - „Активни права по всички настоящи и бъдещи сметки и продукти с SMS оторизация“.

През 2016 г. пострадалата Г. продала на своя брат св. И.П.Б. апартамент намиращ се в гр. А., ул. „***“ №11. Сумата по сделката била в размер на 70 000 лв. като първоначално на 20.09.2016 г. тя била преведена от св. Б. по сметка на пълномощника на св.Г.. В последствие част от тази сума, а именно 25 000 лева били преведени от пълномощника на св. Г. по сметка на пострадалата в *** - на 12.10.2016 г. сумата е постъпила по сметка с IBAN *** с титуляр В. П. Г.. В последствие, останалата част от сумата, а именно 45 000 лева били преведени от пълномощника по сметка на св. Г. в *** АД - на 16.12.2016 г. сумата е постъпила по сметка IBAN *** с титуляр В. П. Г.. Междувременно, св.Г. продала и друг свой апартамент за сумата от 70 000лв., като получените за него пари дала на сина си -Д.Г..

Подс. Т. бил наясно с получените от продажбите на имоти суми от страна св. Г.. Въпреки, че тя нямала необходимите познания и умения за ползване на платформи за банково онлайн банкиране, по причини известни само на подс. Т., той започнал да я убеждава да си открие акаунт с опция за интернет банкиране. Така под негово давление, тя се съгласила, като на 09.12.2016 г., пострадалата и подс. Т., заедно посетили клона на *** АД в гр. А.. Там те провели разговор със св. Е.Х.А., работеща като служител на банката. При това с помощта на подс. Т., св. Г. заявила, че иска да получи право и възможност за онлайн банкиране във връзка с паричните суми които притежавала по сметка в същата банка. Въз основа на заявеното от св.Г. □ била представена за попълване бланка на искане-договор за издаване на безконтактна дебитна карта и предоставяне на банкови услуги за физически лица. Самото искане било попълнено саморъчно от подс.Т., който вписал в него личните данни на св.Г., като посочил и нейните имейл *** и мобилен телефонен номер *****. Освен желанието за получаване на дебитна карта, на втора страница на искането било отбелязано и желанието на св.Г. да ползва опцията „*** онлайн“, а именно-„Активни права по всички настоящи

и бъдещи сметки и продукти с SMS оторизация“. Последното давало възможност на клиента, чрез предоставения му достъп до регистрирания му в системата на банката личен акаунт, да използва услугата чрез сайта на банката, като извършва преводи на пари, чрез тяхната оторизация с потвърждаване на осемцифрен код, получен от потребителя чрез съобщение изпратено на посочения в искането мобилен номер. Това означавало, че клиента може да извършва онлайн преводи чрез този акаунт, като за целта първо следва да получи съобщение /SMS/ на регистрирания в банката мобилен номер, съдържащо осемцифрен код, който следвало да се потвърди, чрез неговото ръчно въвеждане в активния прозорец на акаунта на клиента в сайта на банката. Така попълненото от подс. Т. искане, било подписано от св.Г. и предоставено за обработка на банковия служител- св.А.. Тъй като на същата дата, по сметката на св.Г. в „***“ АД вече имало налични пари, то нямало и причина това □ искане да не бъде уважено. Няколко дни по-късно, св. Г. била поканена в клона на *** АД в гр. А. където □ били връчени заявената дебитна карта, както и запечатан хартиен плик, съдържащ потребителското име и паролата за ползване на услугата „*** онлайн“ и съответно за ползване на регистрирания акаунт. Прибирайки се в къщи, св.Г. отворила плика даден □ в банката, като видяла неговото съдържание. По същото време в дома □ се намирал и подс. Т.. По неговото искане св.Г. му показала съдържанието на плика, като той също видял потребителското име и паролата за акаунта на пострадалата. В последствие св. Г. прибрала листа с данните, като подс. Т. също видял мястото където тя го оставила на съхранение.

На 26.12.2016 г. от личната си сметка в *** АД с IBAN ***, св.В.Г. прехвърлила в сметката си в *** с IBAN *** сумата от 20 600 лева.

„***“ ЕООД със седалище в гр. С., е търговско дружество занимаващо се с търговия с криптовалути. Една от услугите, които дружеството предоставяло е брокерска, като същата се изразява в посредничество между световните борси за криптовалути и клиенти, които искат да закупят или продадат дадена криптовалута. В края на 2016 г. и понастоящем, управител на търговското дружество е св. М.Т.М.. Дружеството нямало клиентски офис, като кореспонденция с клиентите и информацията относно обработката на техните поръчки се извършвала чрез размяна на съобщения чрез имейл за връзка- ***.

На 04.01.2017 г. в 15:16 часа /3:16 PM/ на имейла на „****“ ЕООД, постъпило запитване от подс.Т. относно възможността за закупуване на биткойни. Същото било изпратено посредством имейла ***. На същия било отговорено от консултант на дружеството на 04.01.2017 г. в 16:17 часа /4:17 PM/. С ново съобщение изпратено на 04.01.2017 г., в 16:41 часа /4:41 PM/, от имейл ***, подс. Т. поискал допълнителна информация касаеща закупуването на биткойните. На същия било отговорено, на 04.01.2017 г., в 18:01 часа /6:01 PM/, от имейла-***. С ново съобщение изпратено до имейл-*** на 05.01.2017г., в 14:26 часа /2:26 PM/, от имейла ***, подс. Т. поискал допълнителна информация за биткойните. На същия било отговорено на 05.01.2017 г. в 16:04 часа /4:04 PM/ от ***

2017 г. св.Г. решила да си купи велоергометър. Тъй като нямала необходимите познания относно параметрите на искания продукт и мястото от където да го купи, тя възложила тази задача на подс. Т.. Той от своя страна поел ангажимента да ☐ намери търсения продукт. На 05.01.2017 г. между 15:30-16:00 часа, подс. Т. бил в дома на пострадалата, като на своя смарт телефон, показал на св. Г. няколко интернет оферти с модели на велоергометри . Тя си харесала продукта “Vitarid-R” продаван от онлайн магазин „****“ поддържан от „****“ ЕООД. Подс. Т. изкоментирал със св.Г. цената на офертата и продукта, като тя се съгласила той да го поръча за нейна сметка. С оглед поръчката на велоергометъра, св.Г. му дала мобилния си телефон с номер *****. Неизвестно защо, вместо да поръча продукта от дома на пострадалата, подс. Т. излязъл навън и отишъл в дома си. Използвайки от там телефона на пострадалата, на 05.01.2017 г. в 17:15 часа, подс.Т. се свързал с посочения от „****“ телефонен номер и поръчал продукта “Vitarid-R”. При поръчката, която била с наложен платеж, подс. Т. посочил и данните на получателя, а именно трите имена и адреса на св. Г.. Така направената от подс.Т. поръчка била изпълнена на 10.10.2017 г., като поръчания от подс. Т. велоергометър бил доставен на св. Г. чрез куриер на *** на 14.01.2017 г.

Междувременно, веднага след последното изпратено на 05.01.2017 г. в 16:04 часа /4:04 PM/ съобщение до подс.Т. от консултанта на „****“ ЕООД, по указания му стъпки и процедура в разменените съобщения, на 05.01.2017 г. в 16:06 часа /4:06 PM/, в дружеството била заведена поръчка № 30667886 за

закупуване на биткойни. Поръчката била регистрирана от клиент с имейл адрес *** /т.е. този на св.Г./. За валидността на поръчката, от акаунта на св.Г. в *** АД бил направен и превод на сумата от 9 500 лева. Сумата била преведена от сметката на св.Г. с IBAN *** в *** АД по сметка на „****“ ЕООД с IBAN *** в банка „****“ АД . Самият превод бил извършен чрез платформата за онлайн банкиране от акаунта на св. Г., като превода бил потвърден, чрез оторизация на получен СМС с осем цифрен код на нейния мобилен телефонен номер *****. В момента на превода мобилния телефон на св. Г. не бил в нея, като тя самата била в абсолютно неведение относно извършения превод от нейната сметка и неговото потвърждаване чрез получения СМС на мобилния □ номер. В изпратената от името на *** до „****“ ЕООД поръчка бил посочен и съответен адрес на получателя на биткойните, които клиента искал да закупи, а именно: ***. Преведената сума в размер на 9 500 лева постъпила реално в сметката на „****“ ЕООД на 06.01.2017 г. в 10:12 часа. Поръчката и извършения превод били потвърдени 06.01.2017 г. от страна на дружеството посредством изпратени два имейла/ в 10:39 часа и 10:58 часа / от консултанта на дружеството до имейл на адрес ***. Така подадената заявка за закупуване на биткойни, заведена като поръчка под номер 3067886, била изпълнена на 06.01.2017 г. в 6:48 часа, след като от дружеството били закупени от съответната борса биткойни по курса равняващи се 5.24420 BTC. Информацията за извършената транзакция и съответно закупеното количество биткойни били изпратени на посочения адрес от клиента използвал имейла на пострадалата ***, а именно: ***. Номера на транзакцията, с която били изпратени биткойните е: ***. Ползващия имейла на пострадалата св. Г., представяйки се за лицето Vesela Gaidarova изпратил на имейла на „****“ ЕООД съобщение на 06.01.2017 г. в 18:23 часа /6:23 PM/, с което потвърдил получаването на закупените биткойни. Към онзи момент св. Г. нямала никаква представа относно извършените транзакции на парични суми от нейната сметка в ***, закупените чрез нейните средства биткойни и кореспонденцията която се водело от нейния имейл с консултанта отговарящ на имейла на „****“ ЕООД.

По описаната схема на 10.01.2017 г. в 15:33 часа, в „****“ ЕООД била заведена нова поръчка № 21138000 за закупуване на биткойни. Поръчката била отново регистрирана от имейла на св. Г. с адрес *** . За нейната валидност бил направен и превод на сумата от 12 500 лева от

сметката на св.Г. в *** АД с IBAN *** по сметка на „****“ ЕООД с IBAN *** в банка „****“ АД . Самият превод отново бил извършен чрез платформата за онлайн банкиране от акаунта на св. Г. в *** АД, като бил потвърден в системата чрез оторизация на изпратения осемцифрен код с СМС на мобилния ☐ телефонен номер- *****. Самата пострадала, отново била в абсолютно неведение относно извършения превод от нейната сметка и неговото потвърждаване чрез мобилният ☐ номер. В изпратената от името на *** поръчка бил посочен и съответен адрес на получателя на биткойните, които клиента искал да закупи, а именно: ***. Преведената сума в размер на 12 500 лева постъпила в сметката на „****“ ЕООД на 11.01.2017 г. в 10:20 часа. Така подадената заявка за закупуване на биткойни, заведена като поръчка под номер 2113800, била изпълнена на 11.01.2017 г. в 10:22 часа, като от страна на дружеството били закупени по курса от съответната борса биткойни равняващи се 7.16830 BTC. Същите били изпратени на посочения адрес на лицето използващо имейла на пострадалата /****/, а именно: ***. Номерът на транзакцията, с която биткойните били изпратени е: ***. С тяхното изпращане на посочения от клиента адрес, от страна на дружеството „****“ ЕООД приели, че поетия ангажимент във връзка с тази поръчка е вече изпълнен. Към онзи момент св. Г. продължавала да няма никаква представа относно извършените транзакции и закупените чрез нейните средства биткойни от страна на „****“ ЕООД.

Във връзка с двата онлайн превода по сметка на „****“ ЕООД, на 12.01.2017 г. св. Г. получила обаждане по телефона от служител на „****“ АД. В хода на разговора се разбрало, че пострадалата няма никаква представа за извършените онлайн транзакции на средства от личната ☐ сметка в същата банка, както и относно това, че на два пъти е бил използван нейния акаунт в „****“ за онлайн банкиране. Св. Г. разбрала и това, че двата превода са били потвърдени чрез кодове получени чрез СМС-си на използвания от нея мобилен номер. Св.Г. се разстроила и тъй като чувствала подс. Т. за близък човек, тя му споделила за информацията от проведения разговор с служителя от банката. Подс. Т. се изсмял, като казал на пострадалата, че дори и той не бил могъл да измисли по-добра схема. Във връзка с преведените онлайн пари от личната ☐ сметка, на 13.01.2017 г. св.Г. придружена от подс. Т., посетила офиса на „****“ АД, в гр. А.. На същата дата тя подала две заявления за анулиране на двата превода към „****“ ЕООД, като поискала сумите по тях да

□ бъдат възстановени. В същата насока било и подаденото на 20.01.2017 г. до *** АД, искане –възражение от страна св.Г.. С писмо изх.№ 13127/31.01.2017 г. от Началник отдел при *** АД, св. Г. била информирана, че при извършената проверка не са били установени нередности при нареждането и потвърждаването на двата превода от парите по нейната сметка, поради което постъпилите по сметката на „***“ ЕООД в „***“ АД средства нямало как да □ бъдат възстановени.

Докато подс. Т. контактувал и общувал със св. Г., той се убедил, че тя е много доверчива и лесно манипулируема, като освен това му вярвала безусловно. Въз основа на получената информация, във връзка с двата превода, извършени от сметката на св. Г. в „***“ АД, с които били закупени биткойни от страна на „***“ ЕООД, подс. Т. се убедил и в това, че тя не е особено внимателна и по отношение на управлението на собствените □ парични средства. Това особено се отнасяло до притежаваните от св.Г. суми по сметки в „***“ АД и „***“ АД. Въз основа на тези си наблюдения в края на месец януари 2017 г., подс. Г.Т. решил да поиска от св. В.Г. пари, които после да разходва за залагане в сайтове за онлайн залози. Решил да поиска парите на различни основания, които не кореспондирали с обективната действителност, като целта му била да убеди посочената свидетелка да му ги предостави. Деецът нямал намерение да върне получените по този начин парични средства, като намерението му определено било да ги похарчи за лични нужди. На 31.01.2017 г. подс. Г.Т. пристъпил към реализиране на замисленото, като отишъл отново в жилището на св. В.Г.. Там той провел разговор с нея, в хода на който □ обяснил, че имал приятелка, която живее в ***. Подсъдимият посочил, че искал да покани приятелката си в Б. и че за да може да гарантира престоя □ в страната, трябвало да декларира пред съответните органи, че притежава пари на влог в банка с налични 2000 лв. В тази връзка той поискал от св. В.Г. да му даде назаем сумата от 2000 лв. Св. Г. се съгласила да му услужи, като му обяснила, че може да му даде 1800 лв. Казала му също така, че ще изтегли сумата от банкова си сметка която имала в клона на „***“ АД в гр. А.. Дватамата се уговорили сумата от 1800 лв. да се върне от подс. Г.Т. на св. Г., в момента, в който тя я поиска от него. След постигането на тази уговорка, още същия ден – 31.01.2017 г., двамата отишли в клона на „***“ АД в гр. А.. В същия офис след изготвяне на платежно нареждане, попълнено саморъчно от подс. Т. но подписано от св. В.Г., от

сметката □ в посочената банка с IBAN *** по сметката на подс.Т. в същата банка с IBAN *** била преведена сума от 1800 лв. Св. В.Г. предоставила тази сума по описания начин на подс. Г.Т., тъй като повярвала на изложената от него версия и искала да помогне приятелката на дееца да пребивава в страната. След извършване на паричния превод св. В.Г. се прибрала в дома си. Още на същия ден - 31.01. 2017 г., подс. Т. изтеглил в брой преведената му от св.Г. сума. От справка на лист 208, том I, от съд.дело, се установява, че още на 31.01.2017 г., чрез закупена касово валута в евро от *** АД, по сметката на подс. Т. в същата банка с IBAN *** са били внесени 919.31 EUR. Още на същата дата - 31.01.2017 г. от същата сметка в *** АД, той е превел по сметка на дружество за онлайн залози *** сумата от 918.00 EUR.

Към края на 2016 г., използвайки интернет, подс. Т. се запознал със св. С.С.М. от гр.М., *** Двамата основно контактували със съобщения изпращани чрез различни интернет приложения. В един момент св. М. изразила желание да се срещне на живо с подс. Т., за което пък той от своя страна решил да я покани на гости в Б.. Едно от условията за валидност на отправената покана, било канещия, в случая подс. Т., да удостовери, че има банков влог с минималната сума от 2000лв. Това именно условие било използвано и като мотив от страна на подс. Т. да поиска от св. Г. сумата, която на 31.01.2017 г. тя му превела по личната сметка в „***“ АД. В последствие се оказало, че било безсмислено да се изпраща каквато и да е покана до св.М., тъй като нейните родители изобщо не били съгласни тя да пътува до Б..

Тези обстоятелства все още не били известни на св. В.Г., като тя продължавала да допуска подс. Т. в дома си, да се среща с него и да му вярва безусловно. На 02.03.2017 г. подс. Г.Т. решил отново да поиска пари назаем от св.Г., като последващите му действия доказали, че той отново нямал никакво намерение да ги върне. Същият ден той посетил св. В.Г. в жилището □, като □ поискал сумата от 1000 лв. За да получи парите от нея, той □ обещал, че щял да ги вложи от нейно име в някакво дружество, сдружение, асоциация /като не посочил името и дейността му/, където изплащали годишна лихва на депозитите от 20 %. При тези условия, св. В.Г. се съгласила да даде парите на подс. Г.Т., тъй като решила, че по този начин щяла да получи допълнителни доходи. Същия ден – на 02.03.2017 г., тя отишла сама в клона на „***“ в гр. А.. Там св. В.Г. превела от сметката си в посочената

банка с IBAN *** по сметката на подс.Т. в „****“ АД с IBAN *** сумата от 1000 лв. Преди извършването на транзакцията обаче подс. Т. обяснил на св. Г., че всъщност годишната лихва, която щяла да ☐ се изплати за посочената сума не е 20 %, а 12 % . Св. В.Г. превела парите си в сметката на подс. Г.Т., тъй като му повярвала, че те ще бъдат вложени в съответното сдружение или дружество от нейно име и че ще получи висока лихва за това. Впоследствие св. В.Г. се прибрала в дома си. Подс. Т. нямал намерение да връща и тези пари, като изразходвал преведената му сума още на 02.03.2017 г. за лични цели, като изтеглил от сметката си в „****“ АД сумата от 1001 лв. Първоначално подс. Т. е закупил и внесъл по своята сметка в *** с IBAN *** в евро АД сумата от 459.65 евро, а на същата дата в 16:51 часа закупил и внесъл по същата сметка сумата от 25.54 евро. От наличните по неговата сметка в *** АД пари в евро, на 02.03.2017 г. по сметка на *** от страна на подс. Т. са били преведени чрез два превода 26 евро и 458 евро или общо 484 евро.

Подсъдимият Т. знаел, че св. Г. има парични средства от продажба на недвижими имоти внесени по нейни сметки, както в ***, така и в „****“. Разчитайки на доверчивостта на свидетелката, в един момент той започнал да я уверява, че месечният лихвен процент по депозитите на пари в „*****“ е по висок от този даван в „****“ и да я мотивира да прехвърли там своите пари. Междувременно подс. Г.Т. поискал от св. В.Г. сумата от 2000 лв., като отново ☐ обяснил, че и тези пари щял да ги вложи от нейно име в горепосоченото дружество, сдружение, асоциация, което изплащало висока лихва. При това тя се съгласила да му даде отново исканите пари. И в този случай подс. Т. нямал намерение да изпълни уговорката си със св. В.Г. и да върне получените от нея пари. В резултат на неговата настоятелност, на 06.03.2017 г. св. В.Г. и подс. Т. посетили клона на „****“ в гр. А.. В посочения банков клон св. Г. изтеглила сумата от 28000 лв., като на гишето дала на подс. Т. поисканата от него сума от 2000 лв. В последствие, още същия ден, подс. Г.Т. и св.Г. отишли в клона на „****“ в гр. А.. Там св. Г. допълнила сумата и внесла в сметка в „*****“ в брой сумата от 27 037.01 лева. Самата банкова операция, технически била отработена от св. Ц.М.К., която тогава била служител в тази банка. Дадените от св. Г. пари в размер на 2000 лева не били вложени от подс. Т. в съответно дружество, а същият ги разходвал за лични нужди.

На 07.03.2017 г. чрез закупена чрез операция ПП /покупко-

продажба/ валута от подс. Т. в *** АД, по неговата сметка с IBAN *** в евро е била внесена сумата от 1001.02 EUR. Още на същата дата - 07.03.2017 г., от същата сметка в *** АД, подс. Т. превел по сметка на *** сумата от 1000.00 EUR.

Впоследствие, на неустановена дата през месец март 2017 г., подс. Г.Т. поискал от св. В.Г. още 200 лв., като □ обяснил, че и тях щял да вложи в горепосоченото дружество, за да получи по-висок доход от лихвата, която щяла да получи. Св. Г. и в този случай повярвала на подс. Г.Т. и му дала на ръка сумата от 200 лв. Това се случило в жилището □ в гр. А.. И тази сума не е била внесена от него в дружество, а я разходвал за лични нужди.

На неустановена дата, в края на месец март 2017 г., подс. Г.Т. отишъл при св. В.Г., като □ обяснил, че има приятел, който работи в НСБОП. Подсъдимият □ казал също така, че този негов приятел можел да проучи всички обстоятелства, свързани с прехвърлянето на сумите от сметката □ в „***“ АД на 05.01.2017 г. и на 10.01.2017 г. по сметка на „***“ ЕООД, срещу сумата от 200 евро /или 400 лв./. Тези твърдения на подсъдимият не кореспондирали с обективната действителност. Съответно към онзи момент той нямал такъв познат или приятел, който да работи в посоченото звено на МВР. Логично – не можел и да представи каквато и да е справка относно това кой е превел парите □ в чужда банкова сметка на посочените две дати. Св. В.Г. не знаела това и повярвала на подсъдимия. И именно защото му повярвала, дала на подс.Т. сумата от 300 лв., с която към онзи момент разполагала. Тя се надявала чрез тази сума и по описания от подсъдимия начин, да си върне парите, които □ били отнети от сметката □ в „***“ АД. Подс. Г.Т. взел парите, които впоследствие изразходил за лични нужди. След тази среща се провела нова такава, между св. В.Г. и подс. Г.Т., на която свидетелка го попитала, какво се случва с парите, които му била дала да внесе в съответното дружество срещу солидната лихва. Поискала му и документи, които да потвърждават твърденията му, че са внесени от нейно име. Подс. Т. □ обяснил, че всъщност бил внесъл парите, но направил това от свое име. Обяснил и също така, че не разполага с документи за тези вложения. Едва тогава св. В.Г. се усъмнила в достоверността на обстоятелствата при които подс. Г.Т. □ е поискал горепосочените суми в периода от 31.01.2017 г. до края на март 2017 г, възлизащи на общо 5300 лв. Поради това тя поискала от подс.

Т. да □ върне парите. Подс. Г.Т. отказал да стори това. Св. Г. му предложила да изготвял писмен документ с нотариална заверка на подписите, в който да е посочен размера на паричните задължения, които подсъдимият е имал към нея. Т. отказал да подпише такъв документ, като □ обещал, че ще и връща ежемесечно по 400 лв., до изплащане на пълния размер на дължимата сума. Въпреки това подс. Т. не изпълнил обещанието си.

Действията на подс.Т. станали причина на 12.06.2017 г. св.Г. да подаде жалба в РП Асеновград . Въз основа на нейната жалба, първоначално било разпоредено с Постановление от 12.06.2017 г. извършване на предварителна проверка възложена на органите на РУ Асеновград. Въз основа на резултатите от проверката, с Постановление от 07.08.2017 г., на прокурор в РП Асеновград, било образувано и ДП № 611/2017 г. по описа на РУ Асеновград, водено с оглед извършено спрямо св.Г. престъпление по чл.209, ал.1 вр. чл.26, ал.1 от НК.

В хода на воденото досъдебно производство, с постановление на Районна прокуратура – Асеновград от 10.08.2018 г., материалите по делото били разделени, като по компетентност на Окръжна прокуратура – Пловдив, били изпратени тези касаещи налични данни за извършено престъпление по чл.319а, ал.1 вр. чл.26, ал.1 от НК.

От заключението по назначената и извършена съдебно-психиатрична експертиза се установява, че св. В.Г. не страда от психично заболяване и не се води на учет в „Център за психично здраве – Пловдив“ ЕООД гр. Пловдив. Според вещото лице, през инкриминирания период от време, тя е могла правилно да възприема, запамятава и възпроизвежда фактите, които са от значение за делото, и да дава достоверни показания за тях. От заключението се установява и това, че при пострадалата са констатирани оплаквания от тревожност и потиснатост, които имат невротичен характер и са изводими от преживяното. Вещото лице приема, че възрастта на освидетелстваната, както и конкретната обстановка, в която живее понастоящем, определят лабилно емоционално състояние, със склонност към повишена доверчивост, приемане на околните като близки, а оттам повишена податливост на изпадане в зависимост и внушаемост. Монотонният и ограничен начин на живот, наред с ниския личностов капацитет и начални когнитивни нарушения /възрастово обусловено/

определят и видимата доверчивост. Това е предпоставка за упражняване на злоупотреба с нейното състояние. Възрастта на освидетелстваната определя и да са налице тревожни усещания, които безусловно повлияват емоционалното □ състояние. Покриват се критериите за налично тревожно състояние - социална и междуличностна изолация, отсъствие на разнообразни стимули и интересни събития, загриженост за здравето и личната сигурност, загуба на контрол и независимост, страх от остаряването, изразяващ се в угриженост и очаквани загуби. На този фон се наслагва усещането за оцетеност поради прекомерно доверяване. Видно е, че тя е участвала в събитията, предмет на разследването с ясно съзнание и без наличие на болестна мотивация, като не е била в състояние критично да оцени рисковете и последиците. Още повече, касае се за лице, което отдавна е в кръга на познатите □, и предвид неговата готовност да помага в бита е обект на добри чувства на благодарност и доверие.

От заключението на комплексната съдебно-психиатрична и психологична експертиза се установява, че освидетелстването на подс. Т. се е провело в амбулаторни условия на Център за психично здраве - Пловдив на 06.08.2020 г. След обсъждане на събраните по делото материали и след беседа проведена с подс. Т., според вещите лица се установява, че относно интелектуалното функциониране, неговата личност е в нормата за възрастта, образованието и наличния житейски опит. При него няма данни за болестни изяви, за умствена изостаналост или болестни смущения по органичен тип. Паметовите му годности са в норма, изводими от нивото на интелектуален капацитет. Мисловният процес при подс. Т. е граматически правилно структуриран, нормален по скорост и съдържание, с добър аналитичен и асоциативно-логически поток, не се установяват количествени или качествени нарушения, които да определят наличието на актуално психично разстройство. Не се установяват и индикации за минало такова, като не са налице нарушения във възприятно-представната сфера. Вниманието и концентрацията са устойчиви. Емоционално и волево съответен на изживяванията си. В личностов аспект, подс.Т. се е представил добре адаптиран и приспособен в средата си. При него преобладават особеностите на властно-лидерстващия тип личност, с леки адаптационни смущения - възможности за лесно и бързо взимане на решения, действията и реакциите са по типа „тук и сега“, основно на база собствено мнение и минимална

зависимост от външни фактори, отличава се с висока активност, изразена поведенческа мотивираност, доминантност, повишени претенции, тенденция към спонтанна самореализация и активно въздействие върху околните, стремеж да ги подчинява. Характерно за него е висока спонтанност, импулсивност, упорство при достигане на поставени цели с недостатъчен самоконтрол, с недостатъчна опора върху натрупания опит, особено в състояние на емоционална доминанта и категорична убеденост в собствената си правда. Може лесно да възникне обидчивост, чувство на враждебност и конфликтен заряд при противодействие или критично отношение, които в ситуация на комфорт угасват лесно. Трудно подчиняем и трудно податлив на строга дисциплина. Предпочита да общува с по-слаби от него, които не могат да бъдат равностойна опозиция. Демонстрира общителност и улеснени социални контакти, в рамките на преценено постигнатите близки отношения, едновременно поставя бариери и дистанция с околните. Старае се да се представи в добра светлина и да се хареса на околните. Склонен е към затваряне на проблемите в себе си, дълбоко скриване от външния свят, може да се наблюдава силна емоционална реакция на тема „семейство“. Съобщеното от него емоционално съпричастие може да носи повърхностен характер от декларираното, склонен към прикритост, затвореност, същевременно и ловкост в измъкването от проблемни ситуации като действията му са насочени предимно към предпазване от неуспех, отколкото към постигане на успех. Самооценката е завишена, нестабилна. Според вещите лица при него са налице белези на несъгласие за тестване, недоволство от ситуацията, в която е поставен, нежелание за разкриване. По отношение не неговия психичен статус вещите лица дават следното заключение: Психомоторно спокоен, контактен, всестранно ориентиран. Предпазлив, резервиран, леко дистантен, внимателен, често с уклончиви отговори. Няма данни за нарушения на възприятно-представната дейност. Мисленето му е подредено, правилно по форма, скорост и съдържание. Емоционално и волево лабилен. Памет и интелект - в границите на нормата.

По отношение на поставения въпрос на вещите лица, дали подс. Г.Т. страда от хазартна зависимост, вещите лица най-напред излагат своите познания относно теоретичната постановка за това състояние. Според тях това представлява разстройство, което се характеризира с чести, повтарящи се епизоди на хазартна игра, които доминират в живота на лицето в ущърб на

социалните, професионални, материални и семейни ценности и ангажименти. Тези хора могат да рискуват работата си, затъват в дългове, лъжат или нарушават закона, за да се сдобият с пари или избягват плащането на дълговете. Лицето описва интензивен подтик към хазарт, който трудно контролира като същевременно е погълнато от мисли и представи за акта на хазартна игра и придружаващите я обстоятелства. Тази свръхангажираност на съзнанието и подтиците често се усилва при стресогенни житейски обстоятелства. Най-основен белег при хазартната зависимост е постоянно повтарящите се епизоди на хазартна игра, които продължават и често се засилват, въпреки неблагоприятните социални последици като обедняване, влошени семейни отношения и провал в личния живот. Поведението е свързано предимно с импулси, които не могат да се контролират. Тази характеристика изключва контролираното и приятно харчене на пари. Независимо от данни, които са налични по делото, че подекспертният има действия, свързани със залагания, то те не са в интензивна степен, която да покрива горните критерии за патологично влечение към хазарт. Не страда от хазартна зависимост. Крайното им заключение е, че подс. Г. Н. Т. не страда от психично заболяване и от хазартна зависимост. Същия може да възприема правилно обстоятелствата по делото и да дава обяснения за тях, ако желае.

Описаната фактическа обстановка съдът приел за установена от показанията на разпитаните по делото свидетели В. П. Г., Ц.М.К., И.П.Б., С.Г.И., С.С.М. и Е.Х.А., частично от обясненията на подс. Г. Н. Т., от приложените по делото писмени доказателства и от експертните заключения.

При така установената фактическа обстановка, първостепенният съд приел, че от обективна и субективна страна, подсъдимия Г. Н. Т. е осъществил състава на престъпление по чл.209, ал.1 вр. чл.26, ал.1 от НК за това, че в периода от 31.01.2017 г. до края на месец март 2017 г. включително, в гр. А., обл. П., в условията на продължавано престъпление, с цел да набави за себе си имотна облага, е възбудил и поддържал у В. П. Г. заблуждение, като ѝ причинил имотна вреда в размер на общо 5300 лв.

Настоящата въззивна инстанция споделя заключенията и правните изводи на Районния съд, относно съставомерността на деянието и виновното поведение на подсъдимия, като единствено по отношение на наказанието е на мнение, че за поправянето на подсъдимия не е необходимо същото да бъде

изтърпяно ефективно.

В анализа на доказателствената съвкупност, Районният съд е излязъл извън обхвата фактите и обстоятелствата касаещи така повдигнатото на подсъдимия Т. обвинение по чл.209, ал.1 вр. чл.26, ал.1 от НК, но без това да се е отразило на вътрешното убеждение и правните изводи на съда, досежно инкриминираното в обвинителния акт престъпление. Анализът на цялата дейтелност на подсъдимия не може да се приеме за съществено процесуално нарушение, доколкото тя е елемент от цялостното му поведение по въвеждане в заблуждение на пострадалата Г. и способства за изясняването на приетата от съда фактическа обстановка по изложената в обвинителния акт дейтелност.

Първостепенният съд е констатирал съществено разминаване между заявеното от пострадалата и от подсъдимия, както по отношение на общата сума получена от последния, така и относно основанията Г. да се разпорежи със средствата.

В обясненията си подс. Т. потвърждава за дадени му от Г. 1800 лева и 1000 лева, като отрича да е получавал каквито и да е било други суми. Твърди, че е получил парите в заем, с уговорката да ги върне след една година. За сумата от 1800 лева е казал на Г., че му трябва за да покани в Б. своя приятелка от ***, а за сумата от 1000 не е казвал за какво му е нужна.

Пострадалата Г. заявява, че наистина сумата от 1800 лева □ е била поискана за приглашение на приятелка от ***. За другите суми обаче, подсъдимият я е въвел в заблуждение относно реалните му намерения.

Районният съд е кредитирал с доверие показанията на пострадалата Г.. Обясненията на подсъдимия е приел за достоверни само в тези части, които се потвърждават от заявеното от пострадалата и от другите доказателства по делото.

Въпреки липсата на писмени доказателства (за сумите от 2000, 200 и 300 лева) и на свидетели очевидци на предаване на сумите от пострадалата на подсъдимия, първостепенният съд е съпоставил и анализирал в цялост доказателствения материал по делото, като заключенията му почиват на всестранно и пълно изследване на относимите и релевантни за установяване на обективната истина факти и обстоятелства.

За да се приемат за достоверни показанията на пострадалата Г., основен довод може да се черпи от наличните по делото писмени

доказателства. На две от датите – 31.01.2017 г. и на 02.03.2017 г., на които е установено, че Г. е предоставила на подсъдимият, съответно 1800 лв. и 1000 лв., последният е превел по сметка на дружество за онлайн залози *** сумите от 918.00 евро и 484 евро. С получената на 06.03.2017 г. сума от 2000 лева, подсъдимият е направил превод към цитираното дружество на следващия ден. Т. е закупил от *** АД и внесъл по своята сметка в тази банка сумата от 1001.02 евро, която сума впоследствие, пак на 07.03.2017г. е преведена по сметка на ***. Преведените по сметка на дружеството суми съвпадат (по фиксирания курс лев/евро) и с датите, на които са му били предадените от пострадалата. С оглед така установеното, логично е и заключението на първостепенният съд, че достоверни са явяват и твърденията на пострадалата Г., относно дадените на подсъдимия суми от 200 и 300 лева. Така заявеното от Г. кореспондира с цялостната линия на поведение на подсъдимия във веригата от престъпни деяния, както и с начина, по който изгражда и лансира версии, с които въвежда в заблуждение пострадалата, поради което и показанията на последната се явяват последователни, логични и достоверни.

Показанията на разпитаните по делото множество свидетели не допринасят в достатъчна степен за изясняване на факти и обстоятелства от значение за установяване на обективната истина или за оборване на заявеното от пострадалата или подсъдимия. От тях се установява, че Г. е получила сумата от 70 000 лева от продажба на недвижим имот, както и че подсъдимият Т. е придружавал Г. до банката, като □ е помагал с попълване на документи.

Измамата е въвеждане в заблуждение и/или поддържане на заблуждение у някого, с цел заблуденото лице да се разпорежи с имущество, в следствие на което на него или на друго лице е причинена имотна вреда. Наред с това, следва да се установи, че пострадалото лице се разпорежда с имуществото мотивирано единствено от представените от дееца неверните обстоятелства. От субективна страна измамата изисква наличието на пряк умисъл и користна цел. Деецът предвижда, че вследствие на неговото въздействие върху измамения, у последния ще възникнат неправилни представи или че ще поддържа вече възникнали такива, както и че измаменото лице ще извърши акт на имуществено разпореждане, в резултат на което ще бъде увредено негово или на трето лице, но чуждо за дееца

имущество.

Точно такива са били и активните действията на подсъдимия в разглеждания случай. Възползвайки се от създаденото у пострадалата доверие към него, подс. Т. я е мотивирал да се разпорежи с парични средства на обща стойност от 5300 лева, като е създал и поддържал у нея невярна представа, за това как ще бъдат използвани средствата.

Възраженията на защитата, че в случая става въпрос за гражданскоправни отношения, тъй като парите са дадени като заем, са неоснователни и не могат да бъдат споделени.

В действителност, в хипотезата на взети назаем пари, заемащият не е длъжен да дава подробни обяснения или да използва взетата сума за това, за което е заявил, че му е нужна. Също така е логично да се предположи, че когато физическо лице дава пари в заем, то преценява възможността да отдели съответната сума и да не разполага с нея за определено време, личността на взимания заема и неговите възможности да ги върне. Заемодателят съзнава, че става кредитор на заемателя, при определени условия и с произтичащите от това ползи и рискове. В случая, обаче, разпореждането с паричните средства от страна на Г. е станало единствено поради формираната от подсъдимия неправилна представа у пострадалата. За сумата от 1800 лева, Г. е искала да помогне за изготвяне на покана на чужденец и за пребиваването на същия в страната, за сумите от 1000 лв., 2000 лв. и 200 лв., е била убедена че ще бъдат внесени на нейно име в сдружение, което ще изплати висока лихва, а за сумата от 300 лв., че ще бъдат дадени на служител на НСБОП, който да извърши проучване по извършени неоторизирани банкови транзакции от сметката на Г..

Във всеки един от случаите, пострадалата Г. е била мотивирана лично от подсъдимия, с излагане на неверни обстоятелства и обещания, за да се разпорежи с посочените по-горе суми. Самата пострадала заявява, че тя не би дала тези средства на подсъдимия, ако е знаела за какво ще бъдат използвани.

Подсъдимият е извършил измамата при форма на вината пряк умисъл, тъй като е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е и е целял настъпването на общественотоопасните последици. По делото няма данни Т. да е предприел или да е имал изобщо намерение да

предприеме каквито и да е действия за изпълнение на заявеното пред пострадалата основание да получи сумите. От показанията на свидетелката С.С.М. е видно, че същата е имала връзка с подсъдимия, през интернет платформа, и че тя е имала намерение да посети Б. през 2017 г. Не се установява, обаче, подсъдимият да е направил никакви постъпки или да се ангажирал по някакъв начин в тази насока. Не се установява и подсъдимият Т. да е внасял суми на името на Г. в някакво дружество, сдружение или асоциация, от където на последната да бъде изплащана лихва. Установява се също така, дори от показанията на подсъдимия, че той не е имал познат работещ в НСБОП, нито в други структури на МВР, който може да помогне за разкриване на обстоятелствата по направени неправомерно преводи от сметката на Г. в „***“ АД. И не на последно място, подсъдимият е използвал получените средства за лични нужди и не е възстановил никаква част от тях на пострадалата.

Налице е и резултатът от престъплението. С цел да набави за себе си имотна облага, подсъдимият Т. е причинил на пострадалата Г. имотна вреда в размер на 5300 лева.

Деянието правилно е квалифицирано като такова, извършено при условията на чл.26, ал.1 от НК. В сравнително кратък период от време, от 31.01.2017 г. до неустановена дата през месец март 2017 г., при една и съща обстановка и при еднородност на вината, на пет пъти, при което всяко едно от последващите деяния се явяват от обективна и субективна страна продължение на предшестващите, подсъдимият Т. е осъществил поотделно състава на едно и също престъпление, това по чл.209, ал.1 от НК.

Настоящата въззивна инстанция намира, че наложеното на подсъдимия наказание от една година лишаване от свобода е съобразено с изискването на чл.54 от НК и съответства на степента на обществена опасност на деянието и дееца, както и с настъпилите от деянието вредни последици. Районният съд правилно е отчетел като отегчаващите отговорността обстоятелства - проявените от страна на извършителя упоритост, изобретателност и комбинативност при осъществяване на престъплението, както и че деянието е извършено в условията на продължавано престъпление.

Като смекчаващи отговорността обстоятелства са отчетени младата възраст на подсъдимия, добрите му характеристични данни, семейното му

положение и това, че до момента същият не е осъждан. Следва като смекчаващо отговорността обстоятелство да се отчете и изминалият продължителен период от време от извършване на престъплението до реализиране на наказателната отговорност, не по вина на подсъдимия, което според трайно установената практика на съдилищата в Р. Б. и в ЕСПЧ, може да е основание за налагането на по-леко по размер или вид наказание.

Въпреки това Районният съд правилно е приел, че в случая е налице превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, като определеното в минималния предвиден от закона размер наказание е правилно, законосъобразно и справедливо.

С оглед признаването на подсъдимия за виновен и установената причинноследствена връзка между престъплението и причинената вреда на пострадалата и граждански ищец В. П. Г., предявените от последната пет граждански иска на общата сума от 5300 лева, с правно основание чл. 45 и следващи ЗЗД, са доказани по основание и размер. Правилно и законосъобразно Районният съд е осъдил подсъдимия Т. да заплати на гражданския ищец Г. общата сума от 5300 лева, със законната лихва, считано от датата на увреждането, както следва:

- сумата 1 800 лева, ведно със законната лихва, считано от 31.01.2017 г. до окончателното изплащане на сумата;

- сумата от 1 000 лева, ведно със законната лихва, считано от 02.03.2017 г. до окончателното изплащане на сумата;

- сумата от 2 000 лева, ведно със законната лихва, считано от 31.03.2017 г. до окончателното изплащане на сумата;

- сумата от 200 лева, ведно със законната лихва, считано от 31.03.2017 г. до окончателното изплащане на сумата;

- сумата от 300 лева, ведно със законната лихва, считано от 31.03.2017 г. до окончателното изплащане на сумата,

По отношение на направеното от защитата алтернативно искане за намаляване на наказанието и приложението на чл.66, ал.1 от НК, настоящият въззивен състав намира жалбата за частично основателно. Съдът е на мнение, че за постигане целите на наказанието, визирани в чл.36, ал.1 от НК и най-вече за поправянето на осъдения, не е необходимо наложеното наказание лишаване от свобода да бъде изтърпяно ефективно.

Като взе предвид чистото съдебно минало на подсъдимия, добрите му характеристични данни, изминалият продължителен период от време от извършване на престъплението до реализиране на наказателната му отговорност, не по вина на подсъдимия, което според трайно установената практика на съдилищата в Р. Б. и в ЕСПЧ, може да е основание за налагането на по-леко по размер или вид наказание и при наличието на всички изискуеми от закона материалноправни предпоставки за приложението на института за условно осъждане. Предвид на това настоящият съдебен състав намира, че в случая на основании чл.66, ал.1 от НК, изпълнението на така наложеното на подсъдимия наказание от една година лишаване от свобода следва да се отложи с изпитателен срок от три години. Затова и присъдата следва да бъде изменена в посочения по-горе смисъл в частта относно изпълнение на наказанието, като се отмени в частта с която на основание чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС съдът е определил постановил така наложеното наказание “лишаване от свобода” подсъдимият да изтърпи при първоначален ОБЩ режим и се постанови наложеното наказание на основании чл.66, ал.1 от НК да се отложи за изпълнение с изпитателен срок от три години.

С оглед признаването на подсъдимия за виновен, правилно в негова тежест са възложени и направените в досъдебното и съдебното производство разноси, тези сторени от гражданския ищец, както и да заплати държавна такса върху уважения размер на гражданските искиове.

В настоящото производство гражданският ищец е представлявана от адв. Т.Д., за което е направила разноси в размер на 500 /петстотин/ лева, видно от приложения по делото Договор за правна защита и съдействие, като е направено и изрично искане тези разноси да бъдат възложени в тежест на осъдения. С оглед изхода на делото, осъденият Г. Н. Т. следва да бъде осъден да заплати на гражданския ищец В. П. Г. направените от последната разноси във въззивното производство в размер на 500/петстотин/ лева.

При извършената служебна проверка, Окръжният съд не констатира да са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са достатъчно основание за отмяна на атакуваната присъда.

С оглед на гореизложеното, настоящата въззивна инстанция прие да измени обжалваната присъда, поради което, и на основание чл.334, т.3 във вр. с чл.337, ал.1, т.3 НПК, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА Присъда № 260018 от 13.05.2021 г. постановена по НОХД № 793/2019 г. на Районен съд Асеновград - III н.с., както следва:

ОТМЕНЯ Присъдата в частта, в която на основание чл. 57, ал. 1, т. 3 ЗИНЗС, съдът е постановил така наложеното на Г. Н. Т. наказание "Лишаване от свобода" за срок от 1/една/ година, да бъде изтърпяно при първоначален "ОБЩ" режим.

ОТЛАГА на основание чл.66, ал.1 от НК, изпълнението на наложеното на подсъдимия Г. Н. Т. наказание от 1 /една/ година лишаване от свобода, с изпитателен срок от ТРИ ГОДИНИ.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

ОСЪЖДА подсъдимия Г. Н. Т. да заплати на гражданската ищца В. П. Г. сумата от 500 /петстотин/ лева, представляваща направени разноси за повереник във въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Страните да бъдат уведомени за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____